

MICHAEL CONNELLY

POSLE DNÍ KOJOT

ČTVRTÝ
PŘÍPAD
HARRYHO
BOSCHE

Poslední kojot

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Michael Connelly
Poslední kojot – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MICHAEL CONNELLY

POSLE DNÍ KOJOT

2021

Pro Marcuse Grupu

1

„Napadá vás něco, čím byste chtěl začít?“

„Co něco?“

„Cokoliv. O tom incidentu.“

„O tom incidentu? Jo, pár věcí mě napadá.“

Psycholožka čekala, ale Bosch nic dalšího nedodal. Ještě než šel do Čínské čtvrti, rozhodl se, že se bude chovat takhle. Že z něj budou muset tahat každé slovo.

„A mohl byste se mi s tím svěřit, detektive Boschi?“ zeptala se konečně psycholožka. „To je totiž smyslem celého...“

„Napadá mě, že je to jen jedna velká buzerace. Totální buzerace. To je smyslem tady toho všeho. Nic jiného.“

„Ne, počkejte. Jak to myslíte buzerace?“

„Dobrá, tak jsem toho chlapa postrčil. A myslím, že jsem ho i praštil. Nevím úplně přesně, co se stalo, ale vůbec nic nepopírám. Takže mě klidně postavte mimo službu, přeložte mě, pošlete před komisi, jak je libo. Ale jít touhle cestou je pitomost. Celé to volno je pitomost. Nechápu, proč sem musím třikrát týdně docházet a mluvit s váma, jako bych byl nějaký... Vždyť mě ani neznáte, vůbec nic o mně nevíte. Proč s váma musím mluvit? Proč do toho musí zatahovat vás?“

„No, technicky vzato jste si odpověděl sám. Oddělení vás nechce potrestat, ale spíše se vám věnovat. Dostal jste nedobrovolné zátěžové volno, což znamená...“

„Já vím, co to znamená, a právě v tom je ta buzerace. Někdo svévolně usoudí, že jsem pod stresovou zátěží, a vedení to dává pravomoc držet mě mimo službu na neomezeně dlouhou dobu – přinejmenším do chvíle, kdy absolvuju tu vaši drezúru.“

„Žádné rozhodnutí nebylo svévolné. Oddělení k němu dospělo na základě vašeho jednání, které podle mého názoru vykazuje jasné známky...“

„To, co se stalo, nemá se stresem vůbec nic společného. Šlo mi jenom..., to je vlastně fuk. Jak říkám, vyložená buzerace. Takže co kdybysme nechali těch keců a šli rovnou k věci? Co musím udělat, abych se mohl vrátit do práce?“

Viděl, jak se jí v očích zablýskl vztek. Naprosté odmítnutí celé její specializace i schopností ranilo její hrdost. Avšak zloba z ní rychle vyprchala. Člověk, který neustále jedná s policisty, musí být na podobné výlevy zvyklý.

„Copak vy nevidíte, že je to jen pro vaše dobro?“ zeptala se. „Předpokládám, že nejvyšší šéfové ve vás vidí velký přínos, protože jinak byste tu nebyl. Klidně vám mohli napařit disciplinární řízení a vy byste byl na nejlepší cestě přijít o práci. Ale oni místo toho dělají, co mohou, aby nepřerušili váš profesní růst a s ním související hodnotu pro celé oddělení.“

„Hodnotu? Já jsem policajt, já nejsem žádná hodnota. A když jste venku na ulici, nikdo o žádných ‚hodnotách pro oddělení‘ nepřemýšlí. Co to vůbec znamená? Opravdu tady budu muset poslouchat takové žvásty?“

Psycholožka si odkašlala a řekla přísně: „Vy máte problémy, detektive Boschi. A ty problémy dalece přesahují incident, kvůli němuž jste dostal nucené volno. O tom a pouze o tom budou naše schůzky. Rozumíte? Ten incident nebyl nahodilý. Měl jste problémy už předtím. A já se vás teď snažím přimět – protože dřív váš návrat do služby v jakékoliv podobě nemůžu podepsat –, abyste se na sebe podíval. Co děláte? Co ve vás vězí? Proč vás podobné problémy potkávají? Chci, aby se naše schůzky změnily v otevřený dialog, během něhož vám položím několik otázek a vy mi řeknete, co máte na srdci. Ovšem náš dialog musí někam vést. Nechci, abyste napadal mě a moje povolání nebo vedení policie, ale abyste hovořil o sobě. Ty schůzky jsou o vás, o nikom jiném.“

Harry Bosch se na psycholožku jen tiše zadíval. Měl chuť na cigaretu, ale nikdy by se jí nezeptal, jestli si může zapálit. Nikdy by před ní nepřiznal, že tímto zlovykem trpí. Kdyby to udělal, mohla

POSLEDNÍ KOJOT

by začít mluvit o orálních fixacích nebo nikotinových berličkách. A tak se jen zhluboka nadechl a pohlédl na ni přes stůl. Carmen Hinojosová byla drobná žena s přátelským obličejem i chováním. Bosch věděl, že není špatná. Od lidí, kteří už v Čínské čtvrti byli, na ni dokonce zaslechl chválu. Dějala prostě svou práci a Boschův vztek nebyl namířen proti ní. Pravděpodobně byla dost chytrá na to, aby to chápala.

„Dobrá, omlouvám se,“ řekla. „Neměla jsem náš rozhovor začínat tak otevřenou otázkou. Víím, že je to pro vás citová záležitost. Pokusme se začít znovu. Mimochodem, jestli chcete, můžete tu kouřit.“

„To mám taky ve spise?“

„Nemáte to ve spise. Ani to není potřeba. Prozrazuje vás vaše ruka – jak si ji pořád přikládáte na ústa. Pokoušíte se přestat?“

„Ne. Ale tohle je veřejná budova. Znáte předpisy.“

Byla to chabá výmluva. Na hollywoodské stanici Bosch tento zákon dennodenně porušoval.

„Tady to předpis není. Nechci, abyste si myslel, že jsme součástí Parker Center nebo městské správy. Vlastně je to hlavní důvod, proč sídlíme na tak odlehlém místě. U nás zákaz kouření neplatí.“

„To je fuk, kde teď jsme. Stejně pracujete pro LAPD.“

„Pokuste se uvěřit, že jste mimo losangeleský policejní sbor. Pokuste se uvěřit, že jste sem jen přišel za kamarádkou. Popovídat si. Tady můžete říct cokoliv.“

Bosch ovšem věděl, že se na Hinojosovou nemůže dívat jako na kamarádku. Nikdy. V sázce bylo příliš mnoho. Přesto kývl, aby ji uspokojil.

„To není příliš přesvědčivé.“

Bosch pokrčil rameny, jako by chtěl naznačit, že se na víc nezmůže – což byla pravda.

„Mimochodem, jestli chcete, mohla bych vás zhypnotizovat a zbavit vás té závislosti na nikotinu.“

„Kdybych s tím chtěl přestat, dokázal bych to. Lidi jsou buď kuřáci, nebo nekuřáci. Já jsem kuřák.“

„Ano. Což je možná nejvýraznější příznak sebedestruktivní povahy.“

„Promiňte, ale mám snad nucené volno, protože kouřím? Kvůli tomu jsem tady?“

„Myslím, že víte, proč jste tady.“

Bosch se odmlčel, protože si vzpomněl na své rozhodnutí mluvit co nejméně.

„Tak pokračujme,“ řekla psychologka. „Vy máte volno už... moment... v úterý to bude týden?“

„Jo.“

„Co jste ve volném čase dělal?“

„Většinou jsem vyplňoval formuláře FEMA.“

„FEMA?“

„Zapečetili mi dům.“

„Ale zemětřesení bylo před třemi měsíci. Proč jste tak dlouho čekal?“

„Měl jsem napilno. Pracoval jsem.“

„Chápu. Byl jste pojištěný?“

„Neříkejte ,chápu‘, protože nic nechápete. Ani náhodou nemůžete vidět věci tak, jak je vidím já. Ne, nebyl jsem pojištěný. Jako většina ostatních jsem žil ve vzdoru. Takhle tomu lidi jako vy říkají, ne? Vsadím se, že vy pojištěná jste.“

„Ano. Jak vážně byl váš dům poškozen?“

„To záleží, koho se ptáte. Městští inspektoři tvrdí, že je totálně zničený a že ani nemůžu dovnitř. Já myslím, že mu nic není. Akorát ho musím trochu vyspravit. Ve stavebninách už mě znají jménem. A zbytek mi udělá firma. Brzo to bude hotové a pak se odvolám. Už na to mám právníka.“

„Vy tam pořád bydlíte?“

Bosch přikývl.

„Ale to je přece vzdor, detektive Boschi. Myslím, že byste to neměl dělat.“

„A já myslím, že mi nemáte co mluvit do toho, co dělám ve svém volném čase.“

Hinojosová zvedla dlaně, jako by se od Bosche chtěla distancovat.

„No, já sice takové počínání neschvaluji, ale zároveň si myslím, že splňuje svůj účel. Je dobře, že se teď máte čím zaměstnat. A i když bych byla mnohem raději, kdyby to byl nějaký sport, koníček nebo

POSLEDNÍ KOJOT

třeba výlety za město, myslím, že je důležité, abyste měl pořád co dělat a v myšlenkách se odpoutal od toho incidentu.“

Bosch se zaculil.

„Co je?“

„Já nevím. Všichni tomu pořád říkají incident. Trochu mi to připomíná, jak lidi nikdy neříkali ‚válka‘, ale vždycky jen ‚vietnamský konflikt‘.“

„Jak byste tedy nazval, co se stalo?“

„Já nevím. Ale incident..., to zní jako..., já nevím. Zní to strašně sterilně. A pokud jde o to, co jste říkala, doktorko... Na žádný výlet za město se nechystám, jasné? Já řeším vraždy. To je moje práce. A docela rád bych se k ní vrátil. Třeba bych zase mohl být přínosem, víte?“

„Pokud vám to oddělení umožní.“

„Pokud mi to umožníte vy. Vy víte, že to bude záviset na vás.“

„Možná. Všiml jste si, že o své práci hovoříte, jako by to byla nějaká mise nebo poslání?“

„To souhlasí. Je to pro mě Svatý grál.“

Bosch použil notnou dávku sarkasmu. Začínalo to být nesnesitelné, a přitom šlo teprve o první schůzku.

„Opravdu? Takže vy věříte, že vašim životním posláním je řešit vraždy a posílat zloduchy za mříže?“

Bosch pokrčil rameny, aby dal najevo, že neví. Postavil se, přešel k oknu a podíval se pod sebe na Hill Street. Chodníky byly přeplněné lidmi. Pokaždé, když toto místo navštívil, tu vládl šílený ruch. Všiml si dvojice bílých žen, které kráčely vedle sebe. Vyčnívaly z moře asiatských obličejů jako hrozinky z rýže. Prošly kolem výlohy čínského řeznictví a Bosch si všiml řady uzených kachen, které tam visely vcelku za krk.

O něco dál nadejezd Hollywood Freeway, potemnělá okna bývalé věznice vedle úřadu šerifa a budova trestních soudů za nimi. Nalevo od ní se pak tyčil věžák městského úřadu s horními patry zakrytými černou stavební plachtou. Vypadalo to jako smuteční sukno, ale Bosch věděl, že plachta má bránit padání suti během oprav po zemětřesení. Za touto budovou pak viděl prosklený dům. Parker Center – policejní ústředí.

„Tak mi povězte, jaké je vaše poslání,“ ozvala se za ním tiše Hinojosová. „Ráda bych to od vás slyšela vlastními slovy.“

Bosch se opět posadil. Pokusil se vymyslet způsob, jak jí to vysvětlit, ale nakonec jen zavrtěl hlavou.

„To nejde.“

„Chci, abyste o tom přemýšlel. O svém poslání. Jaké ve skutečnosti je? Přemýšlejte o tom.“

„A jaké je vaše poslání, doktorko?“

„To sem nepatří.“

„Samozřejmě že patří.“

„Podívejte, detektive, toto je jediná osobní otázka, na kterou vám odpovím. Náš vzájemný dialog se nemá týkat mě. Má se týkat vás. Domnívám se, že mým posláním je pomáhat mužům a ženám z tohoto policejního sboru. To je můj bezprostřední cíl. Přitom ovšem v širším měřítku pomáhám také společnosti, pomáhám lidem v tomto městě. Čím líp na tom budou policisté v ulicích, tím líp na tom budeme i my. Tím budeme bezpečnější. Rozumíte mi?“

„Prima. Takže když já přemýšlím o svém poslání..., chcete, abych to stejně jako vy zkrátil na pár vět a nacvičil si je tak, že budou znít jako z příručky?“

„Pane... detektive Boschi, pokud si chcete hrát celou dobu na vtipného a trucovat, nikam se nedostaneme – což znamená, že se hned tak do práce nevrátíte. Jde vám snad o tohle?“

Bosch odevzdaně zvedl ruce. Hinojosová se zahleděla na žlutý blok na stole. Jelikož se teď na Bosche nedívala, mohl si ji prohlédnout. Carmen Hinojosová měla drobné hnědé ruce, které neustále držela položené na stole před sebou. Prsty jí nezdobil jediný prsten. V pravé ruce držela draze vyhlížející pero. Bosch si vždycky myslel, že drahá pera používají jen lidé, kterým nadměrně záleží na vlastním image. Ale možná se v ní pletl. Tmavě hnědé vlasy měla vřadu sepnuté a na očích brýle s tenkými želvovinovými obroučkami. V dětství měla nosit rovnátka, ale to se evidentně nestalo. Zvedla oči od bloku a jejich pohledy se setkaly.

„Bylo mi řečeno, že ten inci... totiž že se ta situace časově shoduje nebo není příliš vzdálena od doby, kdy se vám rozpadl milostný vztah.“

„To vám řekl kdo?“

POSLEDNÍ KOJOT

„Je to v osobním materiálu, který jsem dostala. Zdroj není důležitý.“

„Je důležitý, protože máte špatné zdroje. Nemělo to s tím nic společného. K tomu rozpadu, jak to nazýváte, došlo téměř před třemi měsíci.“

„Zármutek z podobných událostí může trvat mnohem déle. Víím, že je to vaše osobní záležitost a může být pro vás nepříjemná, ale myslím si, že bychom si o ní měli promluvit. Pomůže mi totiž vytvořit základnu pro zhodnocení vašeho citového stavu v době, kdy k onomu napadení došlo. Je to pro vás problém?“

Bosch mávl rukou.

„Jak dlouho ten vztah trval?“

„Asi rok.“

„Vzali jste se?“

„Ne.“

„Mluvili jste o sňatku?“

„Ne, v podstatě ne. Nikdy ne otevřeně.“

„Bydleli jste spolu?“

„Někdy. Ale oba jsme si drželi vlastní domy.“

„Je ten rozchod definitivní?“

„Myslím, že jo.“

Když Bosch vyřkl poslední větu, zřejmě vůbec poprvé si připustil, že Sylvia Mooreová nadobro odešla z jeho života.

„Došlo k rozchodu po vzájemné dohodě?“

Bosch si odkašlal. Nepřál si o tom mluvit, ale zároveň to chtěl mít za sebou.

„Snad by se dalo říct, že to bylo po vzájemné dohodě, ale já o tom nevěděl až do chvíle, kdy měla sbalené věci. Víte, před třemi měsíci jsme se objímali v posteli, zatímco se dům otřásal v základech. Řekněme, že odešla, než ustaly poslední záchvěvy.“

„Ty ještě neustaly.“

„To byl jen takový příměr.“

„Takže tvrdíte, že příčinou rozpadu vašeho vztahu bylo zemětřesení?“

„Ne, to netvrdím. Já vám jen říkám, kdy se to stalo. Hned potom. Ona učí ve Valley a její škola se prakticky zřítíla. A tak děti

rozmístili do jiných škol a nepotřebovali už tolik učitelů. Nabídlí jí roční volno a ona si ho vzala. Odjela pryč z města.“

„Měla strach z dalšího zemětřesení, nebo měla strach z vás?“

Hinojosová se na něj ostře podívala.

„Proč by ze mě měla mít strach?“

Bosch věděl, že to znělo až příliš dotčeně.

„Já nevím. Pouze se ptám. Dával jste jí důvod, aby se vás obávala?“

Bosch zaváhal. Když se probíral okolnostmi rozchodu, tato otázka ho vůbec nenapadla.

„Pokud myslíte ve fyzickém slova smyslu, tak ne. Nebála se mě a já jí k tomu nedával důvod.“

Hinojosová přikývla a zapsala si něco do bloku. Boschovi dost vadilo, že si právě o tomhle dělá poznámku.

„Heleďte se, s tím, co se stalo minulý týden na stanici, to nemá vůbec nic společného.“

„Proč od vás odešla? Jaký byl pravý důvod?“

Bosch se podíval jinam. Měl vztek. Dopadlo to, přesně jak čekal. Ta ženská se ho vyptávala, na co chtěla. Pronikala do něj každou sebemenší trhlinou.

„Já nevím.“

„Taková odpověď tady není přijatelná. Myslím, že to víte nebo aspoň máte vlastní názor na to, proč odešla. Musíte ho mít.“

„Zjistila, kdo jsem.“

„Zjistila, kdo jste? Co to znamená?“

„To se musíte zeptat jí. Řekla mi to. Jenže teď je v Benátkách. V Itálii.“

„A co tím myslela podle vás?“

„Na mém názoru nezáleží. Řekla mi to ona a odešla taky ona.“

„Nebojujte se mnou, detektive Boschi. Prosím vás o to. Nepřeju si nic jiného, než abyste se vrátil do práce. A jak jsem už řekla, je to moje poslání. Dostat vás zpátky, bude-li to možné. Vy mi to ale dost ztěžujete, když se chováte tak svéhlavě.“

„Možná o mně zjistila právě tohle. Možná zjistila, že jsem svéhlavý.“

„Pochybuju, že by důvod byl tak prostý.“

„Já někdy ne.“

POSLEDNÍ KOJOT

Hinojosová se podívala na hodinky a předklonila se. Ve tváři se jí zračilo zklamání z dosavadního průběhu schůzky.

„Dobrá, detektive, chápu, jak je to pro vás nepříjemné. Půjdeme dál, ale mám za to, že se k tomuto tématu stejně budeme muset vrátit. Chtěla bych, abyste o něm přemýšlel. A pokusil se slovně zformulovat své pocity.“

Čekala, že něco řekne, ale Bosch mlčel.

„Pokusme se tedy znovu probrat, co se stalo minulý týden. Vyrozuměla jsem, že to všechno vyplynulo z případu vraždy jedné prostitutky.“

„Ano.“

„Byla ta vražda brutální?“

„To je jenom slovo. Pro různé lidi znamená různé věci.“

„Jistě, ale z vašeho pohledu: byla to brutální vražda?“

„Ano, byla brutální. Myslím, že jsou brutální skoro všechny. Když někdo umře, je to brutální. Pro něj.“

„A vy jste vzal podezřelého do vazby?“

„Ano, můj parták a já. Totiž ne. On přišel dobrovolně, aby nám odpověděl na pár otázek.“

„Ovlivnil vás ten případ víc než... řekněme jiné případy v minulosti?“

„Možná, já nevím.“

„A proč to tak podle vás bylo?“

„Jako proč jsem se zabýval nějakou prostitutkou? Já jsem se jí nikak zvlášť nezabýval. Ne víc než kteroukoliv jinou obětí. Ale u vražd, které se mi dostanou na stůl, dodržuju jedno pravidlo.“

„Jaké pravidlo?“

„Buď záleží na všech, nebo na nikom.“

„Vysvětlíte to.“

„Přesně jak říkám. Buď záleží na všech, nebo na nikom. Tečka. Znamená to, že se budu moct přetrhnout, abych chytil vraha, ať už jde o prostitutku, nebo o starostovu ženu. To je moje pravidlo.“

„Rozumím. Takže přejdeme k onomu konkrétnímu případu. Ráda bych slyšela váš popis, co se po zatčení toho muže stalo, a ráda bych znala také zdůvodnění vašeho násilného počínání na hollywoodské stanici.“

„Nahrává se to?“

„Ne, detektive, všechno, co mi zde řeknete, je důvěrné. Po poslední schůzce jen předám doporučení zástupci náčelníka Irvingovi. Podrobnosti našich schůzek nebudou nikdy vyzrazeny. Moje doporučení obvykle sestává z necelé půlstrany textu a neobsahuje žádné podrobnosti o našich rozhovorech.“

„To máte na té půlstraně obrovskou moc.“

Hinojosová neodpověděla. Bosch se na ni podíval a na chvíli se zamyslel. Napadlo ho, že by jí mohl věřit, ale přirozený instinkt a zkušenost mu napovídaly, že by neměl věřit nikomu. Zdálo se, že Hinojosová jeho dilema vycítila a nyní vyčkává.

„Takže chcete slyšet moji verzi?“

„Ano, chci.“

„Dobrá, řeknu vám, co se stalo.“

2

Bosch cestou domů kouřil, ale pak si uvědomil, že vlastně nemá chuť na cigaretu, nýbrž na panáka, který by mu umrtvil nervy. Podíval se na hodinky a usoudil, že na návštěvu baru je ještě brzy. Spokojil se tedy s další cigaretou a s návratem domů.

Když konečně projel celou Woodrow Wilson Drive, zaparkoval u obrubníku půl bloku od domu a pěšky se vrátil zpátky. Z domu některého ze sousedů se linuly klavírní tóny – nějaká klasika –, ale Bosch nedokázal říct, odkud zvuk vychází. Žádného souseda pořádně neznal a netušil, ve které rodině mohou mít klavíristu. Podlezl žlutou pásku nataženou před pozemkem a vstoupil do domu dveřmi z garážového stání.

Takhle to dělal vždycky. Parkoval na ulici, aby se podle auta nepoznalo, že ve svém domě stále bydlí. Po zemětřesení mu dům zapčetili jako neobyvatelný a městský inspektor nařídil jeho demolici. Bosch ovšem oba příkazy ignoroval; přeřezal zámek na rozvodné skříní a už tři měsíce v domě bydlel.

Byl to malý dům obložený sekvojovým dřevem, jenž stál na ocelových pylonech zakotvených v sedimentárním podloží, které se vytvořilo a zvrásnilo během druhohor a třetihor, kdy se z pouště postupně zvedlo pohoří Santa Monica. Během zemětřesení se sice pylony udržely v kotvišti, ale dům se na nich celý posunul, takže se od nich částečně odtrhl. Jednoduše sklouzl. Sice o pouhých pět centimetrů, ale i tento drobný posun stačil napáchat obrovské škody. Dřevem obložený dům se uvnitř celý prohnul a rámy oken a dveří ztratily pravoúhlý tvar. Sklo se roztránilo a hlavní dveře zůstaly navždy zavřené v zárubni, která sebou smýkla i se zbytkem domu

k severu. Kdyby chtěl Bosch dveře otevřít, nejspíš by si musel vypůjčit policejní tank s beranidlem. I dveře z garážového stání ostatně musel po zemětřesení otevřít krumpáčem. Teď mu sloužily jako hlavní vchod do domu.

Jedné stavební firmě zaplatil pět tisíc dolarů, aby dům zvedla a posunula zpátky o pět centimetrů, o které sklouzl. Dům se vrátil na původní místo a dělníci ho opětovně ukotvili k pylonům. Kdykoliv pak měl Bosch chvíli času, sám se spokojeně zabýval opravami okenních rámu a vnitřních dveří. Nejprve přišlo na řadu sklo a v dalších měsících Bosch přestavěl a převěsil všechny dveře. Pracoval podle příruček a často musel nějaký projekt jednou či dvakrát přepracovat, než byl alespoň trochu použitelný. Zjistil však, že ho práce baví, a dokonce má terapeutické účinky. Manuální činnost pro něj představovala vítaný oddech po práci na oddělení vražd. Vstupní dveře nechal, jak byly, protože měl pocit, že je to tak správně – že je to jakýsi projev úcty k síle matky přírody. A spokojil se s používáním bočních dveří.

Ani veškerá jeho snaha však dům neuchránila před zařazením na seznam budov určených k demolici. Stavební inspektor Gowdy, kterému přidělili tuto část pohoří, nechal dům zapečetěný a určený k demolici i přes všechny Boschovy opravy, a tak začala hra na schovávanou, při níž Bosch z domu odcházel a opět se do něj vracel stejně kradmo jako špión navštěvující zahraniční ambasádu. Na čelní okna přibíl zevnitř černé fólie, aby z nich nevycházelo žádné světlo. A neustále sledoval, zda se neblíží Gowdy. Gowdy byl jeho osudem.

A krom toho si Bosch najal právníka, aby se proti nařízení inspektora odvolal.

Boční dveře vedly přímo do kuchyně. Když Bosch vstoupil dovnitř, otevřel ledničku a vytáhl si plechovku koly. Chvíli pak stál ve dveřích stárnoucí ledničky, nechal se ochlazovat studeným vzduchem a zkoumal její obsah, aby našel něco vhodného k večeři. Přesně věděl, co se nachází v jednotlivých patrech i v šuplících, ale přesto se díval. Jako by doufal v nějaké překvapivé zjevení zapomenutého steaku nebo kuřecích prsíček. Tuto činnost prováděl u ledničky často. Byl to rituál muže, který je sám, a Bosch to dobře věděl.

POSLEDNÍ KOJOT

Na zadní terase vypil kolu a snědl sendvič skládající se z pět dní starého chleba a balených plátků salámu. Litoval, že doma nemá hranolky, protože po sendviči bude mít bezpochyby večer hlad.

Stál u zábradlí a díval se na Hollywood Freeway, která v pondělní večerní špičce téměř praskala ve švech. Dostal se z centra těsně předtím, než propukla vlna dopravních zácp. Musel si dát pozor, aby schůzky s policejní psycholožkou příliš neprotahoval. Měl na ně docházet vždy v pondělí, ve středu a v pátek o půl čtvrté odpoledne. Jestlipak Carmen Hinojosová někdy přetáhne schůzku? napadlo ho. Nebo plní své poslání jen od devíti do pěti?

Ze svého místa na kopci viděl téměř všechny pruhy dálnice v severním směru, které se táhly přes Cahuenga Pass do údolí San Fernando. Zpětně si v duchu přehrával, co kdo během schůzky řekl, a snažil se posoudit, zda byla tahle seance přínosná, ale záhy se přestál soustředit a začal pozorovat místo, kde se mu dálnice objevovala ve výhledu. Namátkou si vybral dvě auta, která se vyhoupla na obzoru zhruba vedle sebe, a sledoval je po celém jedenapůlkilometrovém úseku dálnice, na nějž z terasy dohlédl. Zvolil jedno z aut jako svého favorita a pozoroval nevyhlášený závod až do cíle, za který si označil výjezd na Lankershim Boulevard.

Po několika minutách si uvědomil, co dělá, a otočil se zády k dálnici.

„Ježíšikriste,“ řekl hlasitě.

Věděl, že dokud bude mimo službu, manuální práce ho na příliš dlouho nezabaví. Vrátil se dovnitř a vytáhl z ledničky lahev piva. Sotva ji otevřel, zazvonil telefon. Byl to Boschův parťák Jerry Edgar a jeho telefonát znamenal vítané přerušování mrtvolného ticha.

„Tak jak bylo v Čínské čtvrti, Harry?“

Jelikož se každý policista tajně obával, že by jednoho dne sám mohl podlehnout tlakům své práce a stát se horkým kandidátem na terapeutické seance v oddělení behaviorálních věd, málokdo toto oddělení nazýval oficiálním názvem. Schůzkám na OBV se daleko častěji říkalo „návštěva Čínské čtvrti“, a to s ohledem na sídlo oddělení na Hill Street, několik ulic od Parker Center. Když se někdy proslýchlo, že některý policista dochází na schůzky, říkalo se,

že „tančí Hill Street blues“. Šestipatrová budova, v níž OBV sídlilo, pak byla známá jako „barák Padesát-jedna-padesát“. To ovšem nebyla adresa. Byl to policejní kód označující pomatenou osobu. Podobné kódy tvořily součást ochranného štítu, jenž měl umenšit, a tím i lépe zvládnout obavy samotných policistů.

„V Číně bylo skvěle,“ řekl Bosch sarkasticky. „Měl by sis to někdy vyzkoušet. Vzalo mě to tak, že tu teď sedím a počítám auta na dálnici.“

„Aspoň nevyjdeš ze cviku.“

„Jo. A co ty?“

„Pounds se konečně odhodlal.“

„K čemu?“

„Přidělil mi nového chlapa.“

Bosch chvíli mlčel. Zpráva v něm vyvolala pocit, že je definitivně po všem. Do hlavy se mu vloudila myšlenka, že se možná už nikdy nevrátí do práce.

„Fakt, jo?“

„Jo, konečně to udělal. Dneska ráno jsem dostal případ, a tak mi přidělil jednoho ze svých vlezdoprdelků. Burnse.“

„Burnse? Toho od aut? Vždyť ten nikdy vraždy nedělal. Dělal vůbec někdy na osobách?“

Detektivové si obvykle vybírali jedno ze dvou zaměření. Prvním byly majetkové trestné činy a druhým zločiny proti osobám. Druhé zaměření zahrnovalo vraždy, znásilnění, přepadení a loupeže. Detektivové na osobách řešili prestižnější případy a své kolegy z majetkového obvykle pokládali za obyčejné úředníky. Majetkových trestných činů bylo totiž ve městě tolik, že vyšetřovatelé trávili většinu času sepisováním zpráv a dokumentací příležitostných zatčení. Skutečné detektivní práci se prakticky nevěnovali. Nebyl čas.

„Burns se vždycky jenom hrabal v papírech,“ řekl Edgar. „Ale to je Poundsovi celkem jedno. Hlavně když bude mít na vraždách někoho, kdo mu bude baštit ty jeho kecý. A Burns je přesně ten člověk. Nejspíš se začal na tvýho fleka tlačit, jen co se to o tobě rozkřiklo.“

„Tak ať si nasere. Vráť se do práce a on zas pomaže na auta.“

Edgar si dal s odpovědí načas. Jako by Bosch řekl něco, co mu nedávalo smysl.

POSLEDNÍ KOJOT

„Ty si to vážně myslíš, Harry? Pounds nehne ani prstem, aby ses vrátil. Po tom, cos mu provedl? Když mi oznámil, že budu dělat s Burnsem, řekl jsem mu, že se nechci nikoho dotknout, ale radši počkám, až se vrátí Harry Bosch. A on na to, že jestli to vidím takhle, mohl bych čekat do soudního dne.“

„To že řekl? Tak ať si nasere taky. Pořád mám ještě na oddělení pár přátel.“

„Irving ti má pořád co vracet, že jo?“

„To teprve zjistím.“

Bosch to dál nerozváděl. Chtěl změnit téma. Edgar byl jeho parťák, ale nikdy se nedostali tak daleko, že by jeden druhému bezvýhradně důvěřoval. Bosch hrál v tomto vztahu roli mravokárce a Edgarovi věřil až za hrob. To ovšem platilo jen na ulici. Uvnitř oddělení to bylo něco jiného. Tam Bosch nikdy nikomu nevěřil a nikdy na nikoho nespolehal. A nehodlal s tím začínat ani teď.

„Tak co to máte za případ?“ zeptal se, aby nasměroval rozhovor jinak.

„Jo, vidíš, zrovna jsem ti to chtěl říct. Celé to bylo divné, člověče. Nejdřív byla divná ta vražda samotná a pak i to, co se semlelo potom. Přišlo nám hlášení z nějakého domu na Sierra Bonita. Bylo to zhruba v pět ráno. Volající prý zaslechl zvuk podobný výstřelu z brokovnice, jen takový tlumený. Popadl teda ze skříně loveckou pušku a šel ven, aby to omrknul. To místo si totiž v poslední době vybrali feťáci. Jen tehle měsíc došlo v jejich ulici ke čtyřem vloupáčkám. A tak měl pušku hezky po ruce. Vyšel s ní na příjezdovou cestu – garáž měl vzadu – a vidí, jak z otevřených dveří jeho auta trčí dvě nohy. Auto měl zaparkované přímo před garáží.“

„A zastřelil ho?“

„Ne, to je právě to nejšílenější. Vyrázil k autu s puškou, jenže ten chlápek v něm už byl mrtvý. Propíchl si hrudník šroubovákem.“

Bosch to stále nechápal. Věděl příliš málo. Ale neříkal nic.

„Zabil ho airbag, Harry.“

„Jak to myslíš, že ho zabil airbag?“

„Airbag. Ten zatracenej feťák mu kradl z volantu airbag a ten mu nějak vybuchl. Rychle se nafoukl přesně tak, jak má, a vrazil mu šroubovák přímo do srdce, člověče. Nikdy jsem nic podobného

neviděl. Ten chlap musel ten šroubovák držet obráceně, možná bouchal druhým koncem do volantu. To jsme zatím úplně přesně nezjistili. Ale mluvili jsme s jedním chlápem od Chrysleru. Říkal, že když sundáš ochranný kryt, jako to udělal ten ňouma, může airbag aktivovat dokonce i statická elektřina. A ten náš mrtvej měl na sobě svetr. Co já vím, třeba to bylo tím. Burns prohlásil, že je to statisticky první statická smrt.“

Zatímco se Edgar chechtal humoru svého nového parťáka, Bosch o celém případu přemýšlel. Vzpomněl si na loňský informační bulletin, který se věnoval krádežím airbagů. Ty se na černém trhu staly vysoce žádaným zbožím a jejich zloději dostávali od bezskrupulózních autoservisů až tři sta dolarů za kus. Servisy je kupovaly za tři sta a za instalaci zákazníkům si pak účtovaly devět set. Dosahovaly tím dvojnásobného zisku, než kdyby si airbagy objednávaly od výrobce.

„Takže se to prohlásí za nehodu?“ zeptal se Bosch.

„Jo, za náhodné úmrtí. Ale to ještě není všecko. To auto mělo otevřené oboje dveře.“

„Ten mrtvý měl komplice.“

„Přesně to si myslíme. Takže kdybychom toho hajzla chytli, mohli bychom mu hodit na krk nepřímé zabití. A tak jsme vnitřek auta projeli laserem a sebrali všechny otisky. Odnesl jsem je na oddělení a přemluvil jednoho technika, aby je naskenoval a projel databází AFIS. A bác ho!“

„Chytli jste toho komplice?“

„Rovnou za koule. Ten AFIS vyšťourá úplně všechno, Harry. Jednu z jeho databází tvoří Identifikační středisko americké armády v Saint Louis. Tam jsme našli totožný otisk. Ten chlápek sloužil před deseti lety v armádě. Z databáze jsme získali číslo jeho identifikačního průkazu, v registru motorových vozidel jsme našli jeho adresu a ještě dneska jsme ho sebrali. Vyklopil to už cestou na oddělení. Chvilku si pobude v chládku.“

„Takže se vám docela dařilo.“

„To ještě není konec. Pořád jsem ti neřekl to nejšílenější.“

„Tak povídej.“

„Vzpomínáš, jak jsem říkal, že jsme sjeli laserem auto a sebrali všechny otisky?“

POSLEDNÍ KOJOT

„Jo.“

„V databázi jsme našli ještě jednu shodu. Tentokrát v seznamu trestných činů. Byl to nějaký případ z Mississippi. Člověče, kdyby se nám takhle dařilo vždycky...“

„Co to bylo za shodu?“ zeptal se Bosch. Edgar svou historku kouskoval a jemu docházela trpělivost.

„Sada otisků, kterou někdo před sedmi lety vložil do systému s názvem Kriminální identifikační databáze jižanských států. To je nějakých pět států, které mají dohromady zhruba tolik obyvatel jako půlka Los Angeles. No a jeden z našich otisků z toho auta odpovídal pachateli dvojnásobné vraždy v Biloxi někdy v šestasedmdesátém. Noviny mu tehdy přezdívaly Sváteční řezník, protože zavraždil dvě ženské přesně čtvrtého července.“

„A nebyl to ten majitel auta? Ten chlap s puškou?“

„Přesně tak. Nechal tehdy otisky na sekáčku, který zůstal v lebce jedné z těch holek. Byl trochu překvapený, když jsme se k němu odpoledne vrátili. Povídám mu: ‚Heleďte se, chytli jsme parťáka toho chlapa, co vám umřel v autě. A mimochodem jseš zatčenej za dvojnásobnou vraždu, dobytku.‘ Zdálo se, že to s ním na místě sekne, Harry. Přál bych ti tam být.“

Edgar se do telefonu hlasitě zasmál a Bosch pochopil, jak moc mu po pouhém týdnu mimo službu tato práce schází.

„Vyklopil to?“

„Ne, mlčí jako hrob. Není to žádný pitomec, když mu skoro dvacet let procházela dvojnásobná vražda. To je slušný výkon.“

„Jo. A co celou tu dobu dělal?“

„Zdá se, že sekal dobrotu. Má železářství v Santa Monice. Oženil se a má dítě a psa. Dokonalá proměna. Jenže teď půjde zpátky do Biloxi. Doufám, že má rád jižanskou kuchyni, protože sem se hned tak nevrátí.“

Edgar se znovu zasmál. Bosch mlčel. Celá historka pro něj byla skličující, protože mu připomněla něco, co už sám nedělá. A také mu připomněla, jak ho Hinojosová žádala, aby definoval své poslání.

„Zítra sem přiletí dva státní policajti z Mississippi,“ pokračoval Edgar. „Před chvilkou jsem s nima mluvil. Jsou šťastní jako blechy.“

Bosch chvíli mlčel.

„Harry, jseš tam?“

„Jo, jen mě něco napadlo... Jasně, to vypadá na velký den boje se zločinností. A jak to přijal náš neohrožený vůdce?“

„Pounds? Ježíši, ten z toho měl erekci jako baseballovou pátku. Víš, co teď dělá? Snaží se vykumat způsob, jak si připsat všechna tři odhalení. Snaží se zahrnout ty vraždy v Biloxi do našeho procenta.“

Bosche to nijak nepřekvapilo. Mezi šéfy oddělení a statistiky bylo rozšířenou praxí připisovat si kladné body za dopadení, kdykoliv a kdekoliv to bylo možné. V případě s airbagem k žádné skutečné vraždě nedošlo. Byla to obyčejná nehoda. Protože však k úmrtí pachatele došlo během páchání trestného činu, podle kalifornských zákonů mohl být z partákovy smrti obviněn jeho komplic. Jelikož byl komplic mrtvého muže zatčen za vraždu, Bosch věděl, že Pounds bude mít v úmyslu připsat si čárku do kolonky vyřešených vražd. Tu však rozhodně nehodlal vyrovnat tím, že připíše čárku i do kolonky spáchaných vražd, protože zabití airbagem byla pouhá nehoda. Tento malý statistický taneček se odrazil v drobném, leč milém zvýšení procenta objasněnosti hollywoodského oddělení, které v posledních letech ustavičně hrozilo sklouznout pod hranici padesáti procent.

Pounds se však s tímto skromným nárůstem nespokojil a hodlal si směle přičíst k dobru také obě vraždy z Biloxi. Koneckonců se dalo tvrdit, že jeho oddělení vražd vyřešilo dva další případy. Kdyby tedy připsal do jedné kolonky celkem tři vyřešené případy, aniž by přičetl jedinou vraždu do kolonky druhé, zřejmě by to znamenalo výrazné zlepšení procenta objasněnosti – a potažmo také Poundsovy image ve funkci velitele oddělení vražd. Bosch věděl, že Pounds je teď nejspíš nadšený sám sebou a dnešními skvělými úspěchy.

„Povídal, že nám objasněnost vyskočí o šest procent,“ pokračoval Edgar. „Byl nesmírně potěšený, Harry. A můj nový parták byl zas hrozně rád, že potěšil svého šéfa.“

„Takové blbosti nebudu poslouchat.“

„To jsem si myslel. Tak co děláš, aby ses neukousal? Kromě toho, že počítáš auta na dálnici? Musíš se k smrti nudit, Harry.“

POSLEDNÍ KOJOT

„Ani ne,“ zalhal Bosch. „Minulý týden jsem dodělal tu opravu terasy. A tento týden chci...“

„Harry, říkám ti, že jenom mrháš časem a penězma. Inspektoři tě tam stejně najdou a vykopnou tě. Strhnou ti dům a pošlou ti účet. A ta tvoje terasa a celý barák se pak povevou někde se sutinama na korbě nákladáku.“

„Najal jsem si právníka, aby tomu zabránil.“

„A co chce dělat?“

„Já nevím. Chci se odvolat proti zákazu užívání. Ten chlap dělá pozemkové právo a říkal, že to zařídí.“

„To doufám. Ale stejně si myslím, že bys měl ten barák strhnout a začít znovu.“

„Ještě jsem nevyhrál v loterii.“

„Federálové dostávají mimořádnou půjčku. Mohl bys ji dostat taky a...“

„Už jsem o ni požádal, Jerry, ale mám rád svůj dům takový, jaký je.“

„Dobrá, Harry. Doufám, že to ten tvůj právník zařídí. Hele, musím končit. Burns mě pozval na pivo do Short Stopu. Čeká tam na mě.“

Když byl Bosch naposledy ve Short Stopu, zavšiveném policajtském baru nedaleko akademie a stadionu Dodgers, byly na stěnách pořád ještě nálepky s nápisem PODPORUJI NÁČELNÍKA GATESE. Pro většinu policistů byl Gates skomírajícím symbolem minulosti, ale Short Stop navštěvovala hlavně stará garda, aby tu popíjela a vzpomínala na oddělení, které už dávno neexistovalo.

„Jo, tak si to užij, Jerry.“

„Drž se, kámo.“

Bosch se opřel o kuchyňskou linku a vypil pivo. Dospěl k závěru, že Edgarův telefonát byl jen dovedně maskovanou fintou, jak Boschovi sdělit, že se Edgar přidal k nim a pouští Harryho k vodě. Vlastně je to v pořádku, pomyslel si Bosch. Edgar musí být věrný především sám sobě, aby přežil na místě, které může být zrádné. Bosch mu to nemohl vyčítat.

Pohlédl na svůj odraz ve skle mikrovlnné trouby. Byl tmavý, ale Bosch viděl ve stínu své oči a linii brady. Bylo mu čtyřiačtyřicet,

ale v jistém ohledu vypadal starší. Stále měl na hlavě hustou kudrnatou kštici, ale hnědé vlasy i knírek mu pomalu začínaly šedivět. Hnědočerné oči připadaly jemu samotnému vyčerpané a prázdné a pleť měl sinanou jako noční hlídač. Byl poměrně štíhlý, ale někdy na něm šaty visely, jako by mu je darovali v misijním centru nebo jako by prodělal vážnou chorobu.

Přestal se věnovat svému odrazu a vytáhl z ledničky další pivo. Venku na terase si všiml, že oblohu už prokreslují pastelové barvy soumraku. Za chvíli se mělo stmívat, ale dálnice pod ním stále připomínala třpytivou řeku plnou pohyblivých světél, jejichž proud ani na okamžik nevyschne.

Pozoroval rušný provoz pondělního večera a napadlo ho, že mu připomíná mraveniště s mravenci pohybujícími se po vyznačených stezkách. Brzy přijde někdo nebo něco a opět mraveniště rozkopne. Dálnice se rozpadnou, domy se zřítí, ale mravenci všechno postaví znovu a srovnají se do řady.

Bosche cosi rozrušilo, ale nebyl si zcela jistý, co to je. Myšlenky se mu v hlavě honily a mísily. Edgarovo vyprávění o dnešním případu začal vnímat v kontextu svého rozhovoru s Hinojosovou. Byla tu nějaká souvislost, nějaká spojnice, ale Bosch ji nedokázal odhalit.

Dopil pivo a usoudil, že dvě mu budou stačit. Posadil se do jedné z lenošek a natáhl si nohy nahoru. Ze všeho nejvíc si teď přál dát všemu pohov. Duši i tělu. Podíval se z okna a viděl, že zapadající slunce zbarvilo mraky do oranžova. Vypadaly jako rozžhavená láva, která se pomalu táhne po obloze.

Těsně před usnutím pronikla k Boschovi skrz tuto lávu myšlenka. Buď záleží na všech, nebo na nikom. A pak, v posledním okamžiku bdělosti před spánkem, Harry Bosch pochopil, co je onou spojovací nitkou, která se mu honila hlavou. A v tu chvíli věděl, co je jeho posláním.

3

Ráno si Bosch ani nedal sprchu a rovnou se oblékl, aby mohl okamžitě začít pracovat na domě a zahnat potem a soustředěním nekonečné myšlenky z předešlé noci.

Vyčistit si mysl však nebylo tak snadné. Když si oblékl staré džínsy se skvrnami od barvy, zahlédl se v prasklém zrcadle nad prádelníkem a všiml si, že má tričko naopak. Na prsou se mu skvěl slogan oddělení vražd, který se měl správně táhnout přes záda.

NÁŠ DEN ZAČÍNÁ, KDYŽ VÁŠ DEN KONČÍ

Bosch si svlékl tričko, obrátil ho a znovu si ho oblékl. Nyní v zrcadle viděl, co měl: repliku policejního odznaku na levé straně a menší nápis LAPD VRAŽDY pod ní.

Uvařil si konvici kávy a odnesl ji spolu s hrnkem na terasu. Nato vytáhl box s nářadím a nové ložnicové dveře, které koupil v hobby-marketu. Když se konečně připravil a nalil si do hrnku kouřící černou kávu, posadil se na trnož lenošky a postavil dveře na hranu před sebe.

Původní dveře se během zemětřesení vyštíply v pantech. Bosch se před pár dny snažil pověsit na panty náhradní, ale ty byly příliš velké a nevešly se do zárubní. Bosch odhadoval, že postačí ohoblovat otevírací stranu o pouhé tři milimetry, aby dveře zapadly. Popadl hoblík a pomalu jím přejížděl sem a tam po jejich hraně. Od nástroje padaly k zemi zkroucené hobliny tenké jako papír. Každou chvíli se Bosch zastavil, zkontroloval, jak je daleko, a přejel rukou po hoblované hraně. Měl radost, že vidí výsledek své práce. Bylo jen málo životních úkolů, o kterých to mohl říct.

Přesto se nedokázal příliš dlouho soustředit. Pozornost věnovanou dveřím brzy přerušila vtíravá myšlenka, která ho pronásledovala už v noci. Buď záleží na všech, nebo na nikom. Přesně tak to řekl Hinojosové. A taky jí řekl, že tomu věří. Ale věří tomu skutečně? A co to pro něj znamená? Je to jen pouhý slogan, jaký teď nosí vzadu na tričku, nebo jde o něco, podle čeho se snaží žít? Tyto otázky se v něm mísily s ozvěnou rozhovoru, který včera večer vedl s Edgarem. A s jednou nutkavou myšlenkou, o níž věděl, že ji v sobě nosí odjakživa.

Sundal hoblík z hrany dveří a znovu přešel rukou po hladkém dřevě. Zdálo se mu, že by už mohly sedět, a tak je odnesl dovnitř. Nad látkou v rohu obývacího pokoje, který si vyhradil pro práci s dřevem, pak přejížděl jemným smirkovým papírem po jejich hraně tak dlouho, až byl povrch na omak dokonale hladký.

Postavil dveře nastojato, pověsil je na panty a zajistil závlačkami. Ty musel zatlouct kladívkem, ale do pantů zajely snadno. Závlačky i panty předem promazal, takže se dveře do ložnice otevíraly i zavíraly téměř nehlučně. Ze všeho nejdůležitější však bylo, že rovnoměrně dosedaly na zárubně. Bosch je několikrát otevřel a zavřel a pak si je jen tak prohlížel, potěšený výsledkem své práce.

Radost z úspěchu však neměla dlouhého trvání, neboť po splnění úkolu začala jeho mysl znovu bloudit. Když se vrátil na terasu, aby zametl dřevěné hobliny na hromádku, dostavily se opět neodbytné myšlenky.

Hinojosová mu říkala, že se má neustále zaměstnávat. A on už věděl, jak to udělá. Současně s tím si uvědomil, že i kdyby se zabavil bezpočtem nejrůznějších prací, stále před ním zůstává jeden konkrétní úkol. Opřel koště o zeď a vstoupil do domu, aby se připravil.

4

Sklad losangeleské policie se stejně jako ústředí letecké brigády zvané Piper Tech nacházel v centru města na Ramirez Street, neda-leko Parker Center. Bosch v obleku a kravatě dorazil ke vstupní brá-ně krátce před jedenáctou. Vystrčil z okénka identifikační průkaz losangeleské policie a vrátný ho rychle vpustil dovnitř. Průkaz byl to jediný, co ještě měl. Když mu před týdnem napářili nucené vol-no, sebrali mu ho spolu se zlatým odznakem a služební zbraní, ale později mu ho vrátili, aby měl přístup do budovy oddělení behavi-orálních věd a mohl navštěvovat protistresovou terapii s Carmen Hinojosovou.

Zaparkoval a vstoupil do bėžově natřené budovy, která obsaho-vala dějiny zločinu v tomto městě. Na ploše tisíce čtverečních metrů byla uskladněna spisová dokumentace ke všem případům losange-leské policie, vyřešeným i nevyřešeným. Právě sem se posílaly poli-cejní spisy, když už se o ně nikdo nezajímal.

U přepážky právě nějaká civilní zaměstnankyně nakládala šano-ny na vozík, aby mohly být odvezeny do hlubin s regály a zapome-nuty. Podle toho, jak si ho žena prohlížela, Bosch okamžitě poznal, že je dost neobvyklé, aby sem někdo chodil osobně. Všechno se vy-řizovalo telefonicky nebo městskou kurýrní službou.

„Jestli hledáte zápisy z městské rady, tak to je budova A, naproti parkovišti. Ta s hnědým soklem.“

Bosch zvedl identifikační průkaz.

„Ne, chtěl bych si vytáhnout případ.“

Strčil ruku do kapsy saka, zatímco žena přistoupila k přepáž-ce a sklonila se nad průkazem. Byla to drobná černoška s brýlemi

a šedivějícími vlasy. Visačka na halence prozrazovala jméno Geneva Beaupreová.

„Hollywood,“ řekla. „Proč jste si ho radši nenechal poslat? Tyhle případy obvykle nespěchají.“

„Byl jsem ve městě v Parker Center. A chtěl jsem ten spis vidět co nejdřív.“

„No a máte číslo?“

Bosch vytáhl z kapsy kus papíru s číslicí 61-743. Černoška se sklonila, aby číslo prozkoumala, a pak se škubnutím zvedla hlavu.

„Devatenáct set šedesát jedna? Vy chcete případ z roku... Já vůbec nevím, kde jedenašedesátý je.“

„Máte ho tady. Už jsem se na ten spis díval. Myslím, že mi ho tehdy dával někdo jiný, ale byl tady.“

„Dobře, podívám se po něm. Počkáte si?“

„Jo, počkám.“

Zdálo se, že ji to zklamalo, ale Bosch se na ni usmál nejpřátelštějším úsměvem, jaký dokázal vykouzlit. Černoška si vzala lístek a zmizela mezi papírovými hradbami. Bosch několik minut přecházel po malé čekárně před přepážkou a pak vyšel ven, aby si zapálil cigaretu. Byl nervózní, aniž pořádně chápal proč. Neustále se ošíval a rázoval sem a tam.

„Harry Bosch!“

Bosch se otočil a spatřil muže, který se k němu blížil od hangáru pro vrtulníky. Odněkud ho znal, ale nedokázal ho okamžitě zařadit. A pak mu to došlo: kapitán Dan Washington, bývalý velitel hollywoodské letecké hlídky, který dnes šéfoval celé letecké brigádě. Srdečně si potřásli rukama a Boschovi nezbyvalo než doufat, že Washington nic neví o jeho nuceném zátěžovém volnu.

„Tak jak se vede v Hollywoodu?“

„Pořád stejně, pořád stejně, kapitáne.“

„No, docela se mi stýská.“

„Nemá proč. A jak se daří vám?“

„Nemůžu si stěžovat. Práce se mi líbí, ale dělám tu spíš správce letiště než policistu. Ovšem jako trafikant je to tu stejně dobré jako kdekoli jinde.“

POSLEDNÍ KOJOT

Bosch si vzpomněl, že se Washington dostal do politické rozmísky s velkými zvířaty na oddělení a své přeložení přijal jako jedinou možnost přežití. Na celém oddělení byly desítky lidí odložených podobně jako Washington, kteří jen čekali, až se politická situace opět vychýlí na jejich stranu.

„A co tu děláte vy?“

A bylo to tady. Pokud Washington věděl, že má Bosch nucené volno, pak by se informace, že si zde vytahuje jeden starý spis, rovnala přiznání, že porušuje pravidla zátěžového volna. Jak ovšem dosvědčovala Washingtonova funkce v letecké brigádě, tento muž nepatřil k těm, kteří by si chtěli donášením šplhnout u současného vedení. Bosch se rozhodl riziko podstoupit.

„Vytahuju si tu jeden starý případ. Mám teď trochu času, a tak jsem si chtěl ověřit pár věcí.“

Washington přimhouřil oči a Bosch věděl, že to ví.

„Jo... No nic, tak já musím letět, ale držte se, kamaráde. Nenechte se těmi byrokraty převálcovat.“

Zamrkal na Bosche a pokračoval v chůzi.

„Nenechám, kapitáne. A vy taky ne.“

Bosch si byl téměř jistý, že se Washington o jejich setkání nikomu nezmíní. Zašlápl cigaretu a vrátil se k přepážce, přičemž se i tak v duchu plísnil, že vyšel ven, a vystavil tak na odiv svoji přítomnost. Po pěti minutách zaslechl z jedné uličky mezi regály vrzavý zvuk. Za okamžik se objevila Geneva Beaupreová a táhla za sebou vozík s modrým pořadačem se třemi kroužky.

Byl to vyšetřovací spis o vraždě. Nejméně pět centimetrů tlustý, zaprášený a stažený gumičkou. Za gumičkou byla zastrčená stará zelená výpůjční karta.

„Našla jsem ho.“

V jejím hlase se ozýval vítězoslavný tón. Tohle bude její největší úspěch dnešního dne, pomyslel si Bosch.

„Tak to je skvělé.“

Černoška položila těžký pořadač na přepážku.

„Marjorie Loweová. Vražda, 1961. Takže...“ Černoška vytáhla výpůjční kartu a prohlédla si ji. „Ano, byl jste poslední, kdo si spis vyžádal. To bylo... před pěti lety. Byl jste tehdy na loupežích a vraždách...“

MICHAEL CONNELLY

„Ano. A teď jsem v Hollywoodu. Mám se vám znovu podepsat?“
Černoška mu přistrčila kartu.

„Ano. A napište tam taky číslo průkazu, prosím.“

Bosch rychle poslechl. Cítil, že si ho černoška při psaní prohlíží.

„Vy jste levák?“

„Jo.“

Přisunul jí kartu zpátky přes přepážku.

„Díky, Genevo.“

Pohlédl na ni a chtěl ještě něco dodat, ale pak usoudil, že by to byla chyba. Černoška opětovala jeho pohled a na tváři se jí objevil babičkovsky něžný úsměv.

„Nevím, co máte v plánu, detektive Boschi, ale přeju vám hodně štěstí. Určitě je to důležité, když se k tomu vracíte po pěti letech.“

„Po víc než pěti, Genevo. Po mnohem víc než pěti.“

5

Bosch sklídil ze stolu v jídelně veškerou starou poštu i knihy o tesařství a položil na něj pořadač a zápisník. Přešel k stereosoupravě a vsunul do přehrávače cédečko s Cliffordem Brownem. Zasal si do kuchyně pro popelník, posadil se před modrý vyšetřovací spis a dlouho se na něj bez hnutí díval. Když si ho naposledy vypůjčil, sotva do něj nahlédl – jen zběžně prolistoval jeho četné stránky. Nebyl tehdy připravený, a tak spis nakonec vrátil do archivu.

Tentokrát se chtěl před otevřením ujistit, že připravený je, a tak před spisem dlouho jen seděl a prohlížel si rozpraskaný plastový obal, jako by obsahoval nějaký náznak jeho vlastní připravenosti. Do myšlenek se mu vkradla vzpomínka. Jedenáctiletý chlapec v plaveckém bazénu se drží ocelového žebříku po straně, lapá po dechu, pláče a jeho slzy se mísí s vodou, která mu kape z mokrých vlasů. Ten chlapec je zděšený. Osamělý. Má pocit, jako by byl bazén oceánem, který musí přeplavat.

Brownie se právě prokousával skladbou *Willow Weep for Me* a jeho trumpetu byla jemná jako štětec portrétisty. Bosch sáhl na gumičku, kterou před pěti lety natáhl přes pořadač, a gumička při jeho doteku praskla. Bosch naposledy zaváhal a pak už pořadač otevřel a sfoukl z něj prach.

Pořadač obsahoval vyšetřovací spis o vraždě Marjorie Phillipsové Loweové z 28. října 1961. O vraždě jeho matky.

Stránky byly zažloutlé a ztuhlé stářím. Když si je Bosch prohlížel a pročítal je, zpočátku ho překvapovalo, jak málo věcí se za těch téměř pětadvaceti let změnilo. Mnohé vyšetřovací formuláře založené v pořadači se stále používaly. Předběžná zpráva a chronologický

záznam vyšetřovatele vypadaly dodnes naprosto totožně kromě změny některých formulací, které měly učinit zadost soudním náležům a politické korektnosti. Popisné kolonky s nadpisem BAREVNÝ se někdy v průběhu let změnily na ČERNOCH a posléze na AFROAMERIČAN. Seznam motivů v tabulce Předběžný rozbor případu zase tehdy neobsahoval položky DOMÁCÍ NÁSILÍ nebo RASOVÁ NENÁVIST/PŘEDSUDKY jako nyní a protokol o výsledku neobsahoval kolonky, které dnes musel vyšetřovatel zatrhnout, aby potvrdil, že vyslýchaného řádně poučil o právech.

Kromě změn tohoto druhu však byly formuláře totožné a Bosch dospěl k závěru, že také vyšetřování vražd se dnes od tehdejší doby příliš neliší. Za posledních pětatřicet let samozřejmě došlo k neuvěřitelnému technickému pokroku, ale Bosch se domníval, že některé věci jsou pořád stejné a vždy stejné zůstanou. Pochůzkařina, umění výslechu a naslouchání, schopnost rozeznat, kdy lze důvěřovat instinktu nebo předtuše. Tyto věci se nikdy nezměnily. Nemohly.

Případ tehdy dostali na stůl dva vyšetřovatelé z hollywoodského oddělení vražd – Claude Eno a Jake McKittrick. Zprávy, které sepsali, byly v pořadači seřazeny chronologicky. Už v předběžných zprávách byla oběť označována jménem, což znamenalo, že ji policie okamžitě identifikovala. Text na těchto stránkách prozrazoval, že zavražděná žena se našla v zadní uličce za severní větví Hollywood Boulevard mezi Vistou a Gower Street. Útočník jí roztrhal sukni a spodní prádlo. Předpokládalo se, že ji sexuálně napadl a uškrtil. Tělo pak nechal odhozené v otevřené popelnici vedle zadního východu z prodejny suvenýrů s názvem Startime Gifts & Gags. V 7:35 je našel jistý pochůzkař, který obcházel rajon na bulváru a obvykle na počátku každé služby kontroloval zadní uličky. Kabelka oběti se nenašla, ale žena byla okamžitě identifikována, neboť ji dotyčný pochůzkař znal. Na druhé straně předběžné zprávy byl uveden i důvod:

Oběť má za sebou několik zatčení za potulku v Hollywoodu (viz ZZ 55-002, 55-913, 56-111, 59-056, 60-815 a 60-1121). Detektivové z mravnostního oddělení Gilchrist

POSLEDNÍ KOJOT

a Stano označili oběť za prostitutku, která pravidelně pracovala v oblasti Hollywoodu a bylo jí opakovaně bráněno v přístupu. Bydlela v bytovém domě v El Rio, dvě ulice severně od místa činu. Předpokládá se, že poskytovala sexuální služby na telefon. VP 1906 dokázal oběť identifikovat vzhledem k jejímu častému výskytu v oblasti v předchozích letech.

Bosch se podíval na řadové číslo vyšetřujícího policisty. Věděl, že číslo 1906 patří tehdejšímu pochůzkáři, který je dnes jedním z nejmocnějších mužů v celé policii: zástupci náčelníka Irvinu S. Irvingovi. Jednou se Irving Boschovi svěřil, že Marjorii Loweovou znal a právě on ji tehdy našel mrtvou.

Bosch si zapálil cigaretu a četl dál. Zprávy byly sepsány kostrbatě, povrchně a obsahovaly řadu pravopisných chyb. Při jejich četbě bylo Boschovi jasné, že Eno s McKittrickem nevěnovali případu mnoho času. Smrt byla u prostitutek rizikem povolání. A oni měli na starosti jiné lahůdky.

Bosch si všiml kolonky pro příbuzné v úmrtní zprávě. Stálo zde:

Hieronymus Bosch (Harry), syn, 11 let, McClarenův ústav pro mladistvé. Zpráva podána 28. 10. v 15:00. V opatrovnictví Odd. veř. soc. služeb od 7/60 – NM. (Viz zatýkáci zprávy oběti č. 60-815 a 60-1121). Otec neznámý. Syn zůstává v opatrovnictví, kde čeká na umístění do náhr. rodiny.

Když Bosch pročetl zprávu, dokázal snadno rozluštit veškeré zkratky a přeložit si, co je v ní napsáno. Zkratka NM znamenala nezpůsobilou matku. I po tolika letech se musel tomu paradoxu zasmát. Chlapec byl odebrán údajně nezpůsobilé matce a zařazen do stejně nezpůsobilého systému dětské péče. Bosch si ze všeho nejživěji pamatoval na hluk v dětském domově. Pořád tam byl hluk. Jako ve vězení.

Vzpomněl si, že mu zprávu o matčině smrti oznamoval právě McKittrick. Bylo to při hodině plavání. Bazén se pěníl vlnami, jelikož v něm plavala, šplouchala a křičela dobrá stovka chlapců. Když

Harryho vytáhli z vody, přehodil si přes sebe bílý ručník, který byl tolikrát vypraný a vybělený, že ho na zádech dřel jako lepenka. McKittrick mu sdělil smutnou zprávu, Harry se vrátil do bazénu a nechal svůj křik utápnout pod vlnami.

Nyní rychle prolistoval doplňkové zprávy o předchozích zatčených oběti a narazil na pitevní protokol. Většinu textu přeskočil, protože detaily znát nepotřeboval, a spočinul pohledem na souhrnné stránce, kde ho čekalo několik překvapení. Čas úmrtí byl stanoven na sedm až devět hodin před nálezem těla. Tedy okolo půlnoci. Překvapivá však byla oficiální příčina smrti. Ve zprávě byla uvedena poranění hlavy způsobená hrubou silou. Popisovala se zde hluboká zhmožděnina nad pravým uchem – s otokem, ale bez tržné rány –, která způsobila smrtelné krvácení do mozku. Zpráva konstatovala, že se vrah možná domníval, že oběť nejprve omráčil a poté uškrtil, ovšem soudní patolog dospěl k závěru, že Marjorie Loweová byla mrtvá už ve chvíli, kdy jí pachatel omotal kolem krku její vlastní opasek a utáhl ho. Ve zprávě dále stálo, že ačkoliv bylo v pochvě oběti nalezeno sperma, nenašla se žádná další poranění, která znásilnění obvykle doprovázejí.

Když si Bosch souhrn znovu přečetl očima vyšetřovatele, pochopil, že z pohledu obou detektivů výsledky pitvy pouze zakalily vodu. Podle původního předpokladu založeného na vnějším stavu těla se Marjorie Loweová stala obětí sexuálně motivovaného zločinu. To vyvolávalo zdání, že k jejímu úmrtí došlo po náhodném setkání – stejně náhodném jako ve všech ostatních případech u této profese. Skutečnost, že ke škrcení došlo až po smrti oběti a nikde neexistovaly žádné přesvědčivé fyzické důkazy o znásilnění, ovšem otevírala i další možnost: z některých aspektů se dalo vyvodit, že vraždu spáchal někdo, kdo se poté pokusil zakrýt své počínání a motivy vyvoláním dojmu, že šlo o nahodilý sexuální zločin. Pokud tomu tak bylo, napadal Bosche pouze jediný důvod podobného maskování: vrah svou oběť znal. Když četl dál, napadlo ho, zda McKittrick s Enem náhodou nedospěli ke stejnému závěru.

Dále byla ve spisu založena velká obálka, která podle nadpisu obsahovala fotografie z místa činu a pitvy. Bosch se na dlouhý

POSLEDNÍ KOJOT

okamžik zamyslel a poté ji odložil. Stejně jako naposledy, když si vypůjčil spis z archivu, ani tentokrát do ní nedokázal nahlédnout.

Kromě toho zde ležela druhá obálka, k níž byl svorkou připnutý soupis nalezených důkazů. Soupis byl téměř prázdný.

NALEZENÉ DŮKAZY

Případ 61-743

Skryté otisky sejmuté z koženého opasku a stříbrných lastur.

Id. zpráva č. 1114 06/11/61

Vražedná zbraň – černý kožený opasek s mořskými lasturami. Majetek oběti.

Šaty oběti, majetek. Usch. v důkazním skladu – skříňka 73B, Ústř. LAPD

1 halenka, bílá – skvrny od krve

1 černá sukně – roztržená ve švu

1 pár černých bot s vysokým podpatkem

1 pár černých průsvitných punčoch, roztržené

1 spodní prádlo, roztržené

1 pár pozlacených náušnic

1 pozlacený kruhový náramek

1 zlatý řetízek na krk + křížek

To bylo všechno. Bosch seznam dlouho studoval, než si konečně zapsal pár poznámek do bloku. Così ho na seznamu znepokojovalo, ale on tomu nedokázal přijít na kloub. Ještě ne. Dostalo se mu příliš mnoha informací a on je musel nechat trochu usadit, než na povrch vyplavou jednotlivé nesrovnalosti.

Přestal se věnovat soupisu a otevřel důkazní obálku uzavřenou červenou pečeti, která stářím praskla. Uvnitř ležela zažloutlá otisková karta, na níž se nacházely dva kompletní otisky prstů – palce a ukazováčku – a několik částečných otisků, které kriminalisté sejmuli z opasku po nanesení daktyloskopického prášku. Kromě toho ležela v obálce růžová registrační karta svršků oběti, které byly dodnes uschovány v důkazní skřínce. Nikdo je nevyřadil, jelikož

případ nebyl nikdy oficiálně uzavřen. Bosch obě karty odložil a přemýšlel, co se se šatstvem stalo. V polovině šedesátých let postavili Parker Center a celé oddělení se tam přestěhovalo ze starého ústředí. To mezitím dávno srovnaly se zemí demoliční stroje. Co se tedy stalo s důkazy z nevyřešených případů?

Spis dále obsahoval souhrnné protokoly z výsledků vedených během prvních dnů vyšetřování. Většina se týkala lidí s povrchní znalostí oběti či zločinu – sousedů z bytových jednotek v El Rio a dalších žen stejného řemesla, jaké provozovala oběť. Jeden krátký souhrn upoutal Boschovu pozornost. Jednalo se o výslech ženy jménem Meredith Romanová, provedený tři dny po vraždě. Romanová byla ve zprávě označena za společnici a někdy i spolubydlící oběti. V době sepsání rovněž bydlela v El Rio, jedno patro nad obětí. Zprávu sepsal Eno, který byl v porovnání s kolegou přiděleným k tomuto případu jasným vítězem v negramotnosti.

Meredith Romanová (9. 10. 1930) byla dnes důkladně vyslýchána ve svém bytu v El Rio, kde bydlí o jedno patro nad bytem oběti. Slečna Romanová dokázala vyslýchajícímu detektivu poskytnout velmi málo užitečných informací ve vztahu k aktivitám Marjorie Loweové během posledního týdnu života.

Slečna Romanová přiznala, že se při mnoha příležitostech v posledních osmi letech účastnila prostitučních aktivit ve společnosti oběti, ale dosud nemá žádný záznam o zatčení. (později potvrzeno) Zděnila níže podepsanému detektivu, že tyto aktivity jim zjednával muž jménem Johnny Fox, (2. 2. 1933) který bydlí v Hollywoodu, Ivar 1110. Fox (28 let) nemá záznamy o zatčení, ale mravnostní oddělení potvrzuje, že je podezřelým z minulých případů kuplířství, napadení a prodeje heroinu.

Slečna Romanová uvedla, že naposledy viděla oběť 21. 10. na večíрку v prvním patře Rooseveltova hotelu. Slečna Romanová se nezúčastnila večíрку z obětí, ale navštívila jí tam na krátkou schůzku.